

Grund af en saadan Lovgivnings i de flestes Øjne store Farlighed paa Grund af dens uoverkommelige Udgifter og den overordentlig store Administration, som den vil medføre, og som slet ikke vilde staa i rimeligt Forhold til det forholdsvis mindre Formaal, som man stiller sig dermed — vilde det saa være forsvarligt, hvis Folketinget mod sine tidligere Vedtagelser i denne Lov gav et Tilsagn om en saadan *almindelig* Ulykkesforsikring, som vi have været beskæftigede med i de sidste to Aar, og som alle have været meget stærkt imod? Hvis vi altsaa vedtage de ærede Medlemmers Ændringsforslag, saa ville vi paa den ene Side give Tilsagn om noget, som vi ikke kunne tilvejebringe, og paa den anden Side love Understøttelser, som de paagældende i de fleste Tilfælde ikke vilde faa. Naar der forleden Dag blev talt om manglende Respekt for Landarbejderne og for Landbruget, tror jeg, at de, som stemme mod dette Ændringsforslag, ville vise Landarbejderne større Respekt end de, som have stillet det, og som stemme for det. Landbrugets Ulykkesforsikring er paa ingen Maade nogen uoverkommelig Opgave, naar man ikke stiller sig paa det Standpunkt, som de Herrer stillede sig paa i 1891, da man udvidede Forsikringen til omkring $1\frac{1}{2}$ Mill. Mennesker med overordentligt store Livrenter og Bestemmelser, som i alle Henseender sigtede til at gøre Forsikringen overordentligt dyr. Landbrugets Ulykkesforsikring efter fornuftige Principper er en ganske overkommelig Sag. Vi have her delt Industriens Arbejdere i dem, som ere udsatte for paaviselig Fare, og de øvrige; kun de første tillægge vi Ulykkesforsikringen. Nu kunne de Herrer jo paa samme Maade dele Landbrugets Arbejdere i dem, som paa Grund af deres Gerning ere udsatte for paaviselig Fare, og de andre, saa ville de kunne vedtage en Lov, som er i Analogi med Industriens Forsikringslov. Da nu Industriens Forsikringslov desuden har taget de fleste af de værste og betydeligste Ulykkestilfælde bort fra Landbruget gennem denne Lov — blandt andet Maskinulykkerne — vil Opgaven i endnu højere Grad vise sig overkommelig, end den ellers vilde være. Selv om den højtærede Regering ikke havde erklæret, at den ikke vilde tage imod eller rettere sagt vilde modsætte sig Loven i den Skikkelse, som den vilde faa, hvis de Herrer Ændringsforslag vedtoges, selv om vi altsaa ikke ved at vedtage dette Ændringsforslag vilde ødelægge to Aars Arbejde i begge Ting, vilde jeg for mit Vedkommende

alligevel ikke være med til at stemme for det, fordi det vilde være at give Stene for Brød og oven i Købet at sige, at vi aldrig vilde gøre det bedre for de paagældende, idet vi havde stillet en Betingelse op for at forandre det, som vi forud vide ikke vil kunne opfyldes, nemlig at der forinden skal være tilvejebragt en Lovgivning om almindelig Ulykkesforsikring. — Hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) angaar, hørte vi under 1ste Behandling, hvorledes det ærede Medlem fremkom med nogle Anker mod Enkeltheder i Lovforslaget. Det ærede Medlem var den Gang meget vred paa Lovforslaget og betegnede endogsaa det Arbejde, som vi have anvendt saa megen Flid paa at bringe i den Skikkelse, det nu har, som „grinagtigt“. Det var en af Grundene til, at jeg i alt Fald den Gang ikke fandt mig foranlediget til at gaa ind paa det ærede Medlems Bemærkninger, der var desuden mange andre Anker fra saa mange forskellige Sider. Men jeg beder det ærede Medlem være overbevist om, at det ikke var, fordi hans Anker vare bedre, de vare knap saa gode som adskillige af de Anker, der bleve fremsatte. Til Belysning af det ærede Medlems Anker, som han nu i Dag har klaget over ikke blive besvarede, og som han stiller Forslag til at faa afhjulpne, skal jeg da tage hans Udtalelser, som findes Spalte 1366 i Tidenden: „Jeg skal f. Eks. med Hensyn til Akkordarbejde nævne Brøndgravning. Nu er Tilfældet som Regel dette, at en Brøndgraver helst vil have den, der er kendt med dette Arbejde, til at hjælpe sig, og det bliver som Regel Akkordarbejde, saaledes at Husbonden ikke har med det at gøre.“ Deri er jeg selvfølgelig enig med det ærede Medlem, det er netop det, som Lovforslaget i al Almindelighed fastsætter. Naar en Brøndgraver antager en Arbejder til Hjælp, svarer han for denne Arbejder; han skal forsikre ham, naar en Mand, hvis Profession det er at grave Brønde, antager en saadan Medhjælp, falder han ind under Loven. Men saa siger det ærede Medlem: „Jeg kunde nu tænke mig, at Brøndgraveren, som ofte maa have en anden med ned i Brønden for at hjælpe sig, ikke er tilbøjelig til at tage den Risiko og helst vil undgaa Udgifterne ved Forsikringen. Følgen deraf vil blive, at Husbonden vil komme til at betale Brøndgraveren for hans Arbejde og saa overlader ham Folk af sin Bedrift til at gaa ham til Haande: derved bliver Brøndgraveren og den, der gaar Brøndgraveren til Haande,